

ВИКТОРИЯ ШУАБ

Нашият мрачен гует

ВИКТОРИЯ ШУАВ
НАШИЯТ
мрачен
ДУЕТ

II

ЧУДОВИЩАТА ОТ ИСКРЕНОСТ

Превод от английски:
Елена Павлова

 IMAС

София

Victoria Schwab

OUR DARK DUET

Copyright © 2017 by Victoria Schwab
All rights reserved.

Виктория Шуаб

НАШИЯТ МРАЧЕН ДУЕТ

Превод: *Елена Павлова*

Дизайн на корицата: *Стоян Атанасов, Kontur Creative*

© ИК „ЕМАС“ 2020

Всички права запазени!

На изгубените в себе си.

*Който се бори с чудовища, да внимава
сам да не се превърне в такова... Ако дълго се взираш
в бездната, и бездната ще се взре в теб.*

ФРИДРИХ НИЦШЕ

*Пъкълът се е опразнил
и всичките му демони са тук.*

УИЛЯМ ШЕКСПИР

БУРЯТА

(Превод: Валери Петров)

Насред Пустошта се издигаше къща, сега изоставена.
В този дом израсна момиче, там живо изгоря момче,
разбиха една цигулка и застрелян падна непознат...

И пак там се роди ново чудовище.

То се изправи насред къщата, с мъртвец в краката,
прекрачи трупа и се залута из двора, вдъхна чистия въздух
след залеза на слънцето.

И закрачи напред.

*

Насред Пустошта се издигаше забравен склад.

На това място въздухът още смърдеше на кръв, глад и
жега, оттук избяга момиче, падна момче, а чудовищата
бяха победени...

Всички, с изключение на едно.

То лежеше на пода на склада със забит в гърба стоманен
прът. Сърцето му стържеше по него при всеки удар, а черна-
та кръв се разтичаше като сянка под тъмния му костюм.

Чудовището умираше.

Но не беше мъртво.

*

Женското чудовище го откри проснато там, издърпа
оръжието, с което беше приковано, и го позяпа как плюе чер-
на кръв на пода на склада и се изправя да застане срещу нея.

Мъжкото чудовище знаеше, че творецът му е мъртъв.

А женското – че нейната създателка не е.

Все още.

СТИХ 1

ЛОВЕЦ НА ЧУДОВИЩА

1

ОХОЛСТВО

Кейт Харкър тупна на земята и хукна.

Кръв капеше от плиткото порязване на прасеца ѝ, гробовете я боляха от удара в гърдите, който бе получила. Благодарни на Бога за бронята, нищо че беше самоделна.

Завий надясно.

Ботушите ѝ се пързулнаха по хлъзгавия асфалт, когато зави за ъгъла и пое по напречна пресечка. Изруга, понеже видя, че е пълно с народ, тентите на ресторантите са опънати и масите са извадени на открито въпреки приближаващата буря.

Гласът на Тео се усили в ухото ѝ:

– Догонва те!

Кейт се върна назад и пое по главната улица.

– Ако не искаш да се стигне до масово клане, намери ми друго място!

– Половин каре и завий надясно! – обади се Беа и Кейт се почувства същински аватар в неznайна мултиплейър игра, в която чудовища преследват героинята в огромен

мегаполис. Само гето този град беше истински – столицата в сърцето на Охолство – и чудовищата в него също. Е, поне едно чудовище. Друго такова вече победи, но второто се насочваше след нея.

Докаато Кейт тичаше, около нея танцуваха сенки. Студен вятър разлюля влажната нощ, под яката на момичето се посипаха тлъсти канки гъжд и се стекоха по гърба ѝ.

– Наляво и пред теб! – нареди Беа и Кейт се втурна покрай редица магазини и по задна уличка, оставяше подире си следа от страх и кръв като същинска диря от трокси. Стигна до тесен паркинг и стена, само че не тухлена, а метална – врата на склад, и за част от секундата Кейт се върна в онова хале, прикована за винкел в тъмна стаичка, където зад вратата метал удари в кост и някой...

– Наляво!

Беа повтори командата си и Кейт примигна, за да прогони спомена. Вратата насреца подканващо зееше, така че вместо да се подчини, момичето хукна направо, измъкна се изпод гъжда и влезе в празното помещение.

В халето нямаше нито прозорци, нито осветление, като изключим уличните лампи отзад, но техните лъчи достигаха само на няколко метра дълбочина – останалата част от стоманената конструкция тънеше в пътен мрак. Пулсът на Кейт блъскаше в главата ѝ, докато тя разпечатваше прекрасна светеща палка – идея на Лиъм – и я хвърляше в сенките, заливайки склада със силна бяла светлина.

– Кейт... – включи се за първи път и Райли. – Внимавай!

Тя изпръхтя. Разчитай на Райли за безполезни съвети. Огледа склада, забеляза сандъците, натрупани до височината на стоманените греди отгоре, и сърчно се закатери по тях. Успя да се изтегли на върха тъкмо когато вратата на склада задрънча в пантите.

Кейт застина.

Затаи гъх, докато пръсти – не от плът и кръв, а от

съвсем друго вещество – се вкопчваха във вратата и я плъзгаха, за да я отворят.

В здравето ѝ уху рукна поток смущения.

– Статут? – попита нервно Лиъм.

– Заета – изсъска Кейт, изправена върху гредите, а чудовището изпълваше рамката на вратата отголу. Потта по кожата ѝ изстина и за миг момичето си представи алените очи на Слоун, лъскавите му зъби, тъмния му костюм.

Хайде, малка Кейтрин, казваше той. Нека поиграем една игра.

Но сега просто съзнанието ѝ въртеше номера – създаването, което напредваше навътре в склада, не беше малкач. Беше съвсем различно.

Имаше техните алене очи, така е, както и острият нокти на корсаи, ала кожата му беше синкавобяла като гниец труп, а и не жагуваше за плът или кръв.

То се хранеше със сърца.

Кейт не знаеше откъде ѝ е хрумнало, че чудовищата са едни и същи. Искреност си имаше своята триада, но тук се бе натъквала само на един вид. Засега.

От друга страна, Искреност беше рекордьор по ниво на престъпността в десетте територии – до голяма степен, както смяташе момичето, благодарение на баща ѝ – докато греховете на Охолство бяха по-трудно определени. На книга това беше най-богатата територия и водеше с огромна разлика, но представляваше здрава икономика, гниеца отвътре навън.

Ако греховете на Искреност приличаха на ножове, бързи и жестоки, то тези на Охолство бяха отрова. Бавна, невидима, но също тъй смъртоносна. И когато насилието започна да коагулира в нещо осезаемо, нещо чудовищно, това не се случи отведнъж, като в Искреност, а полека, достатъчно бавно, та по-голямата част от града още да се преструва, че чудовищата не са истински.

Твартата в склада подказваше, че това не е вярно.

Чудовището вдиша, все едно се опитваше да *надуши* Кейт – вледеняващо напомняне кой от тях е хищникът и кой, за момента, е пляката. Страхът застърга по гръбнака ѝ, докато звярът люлееше глава насам-натам. Сетне погледна нагоре. Към нея.

Кейт не чака повече.

Скочи, като се хващаше за стоманените греди, за да омекоти падането. Приземи се приклепнала между чудовището и вратата на склада, с блеснали в ръцете шишове, всеки с дължина колкото ръката до лакътя и наточен до зловещо острие.

– Мен ли търсиш?

Звярът се обърна и оголи две дузини синьо-черни зъби в хищна гримаса...

– Кейт? – обади се тревожно Тео. – Виждаш ли го?

– Аха – отвърна тя сухо. – Пред очите ми е.

Беа и Луъм заговориха в един глас, но Кейт чука ухото си и гласовете им заглъхнаха, заменени секунда по-късно от мощен ритъм и тежък бас. Музиката я изпълни цялата, удави страха и съмненията заедно с пулса ѝ и всички други безполезни смущения.

Чудовището сви дългите си пръсти и Кейт се стегна – първото се беше опитало да пробие дупка право в гръдите ѝ (имаше синини за доказателство). Но нападение не последва.

– Какъв е проблемът? – скара му се тя; гласът ѝ бе заглушен от ритъма. – Сърцето ми не ти ли харесва?

В началото, за кратко, се чудеше дали престъпленията, изписани в душата ѝ, няма да я направят по-неапетитна.

Очевидно не.

Чудовището *замахна*.

Кейт винаги се изненадваше от откритието, че гадуните са *бързи*.

Без значение колко са едри.

Без значение колко са грозни.

Тя отскочи, пъргава и подвижна.

Прекара пет години в шест частни училища, всяко с часове по самозащита, и това ѝ даде отлична основа, но същинското си образование получи през последните шест месеца в лов на тварите, множащи се в Охолство.

Сега затанцува между ударите в опит да избегне лапите на създаието и да се вмъкне под гарда му.

Кривите нокти разрязаха въздуха над главата на Кейт, а тя се приведе и срязва с единия си шиш изпънатата докрай длан на твартта.

Чудовището изръмжа и посегна към нея, а тя отскочи едва когато ноктите му се забиха в ръкава ѝ и улучиха медната мрежа отдолу. Бронята пое удара, както е и рено, но въпреки това Кейт изсъска, понеже кожата все пак се разцели и покана кръв.

Изруга и заби кубинка в гърдите на чудовището.

То беше два пъти по-едро от нея, изтъкано от глад, кръв и един господ знае какво още, но подметката на кубинката ѝ беше подкована с желязо и твартта се олюля заднешком, като се драпаше, понеже чистият метал изгори ивица петниста плът и оголи дебелата мембрана, която защитаваше сърцето отдолу.

Точно в десетката.

Кейт се хвърли напред, прицелена във все още цвърчащия белег. Шишът прониза хрущял и мускул, преди да потъне с лекота в жизненоважната сърцевина на звяра.

Забавно е, помисли си Кейт, че дори чудовищата имат крехки сърца.

Инерцията я понесе напред, а звярът рухна заднешком и двамата се търколиха едновременно на пода, но трупът се разпадна на локва черна кръв. Кейт се изправи с олюляване, затаи гръх заради надигащия се отровен облак и се заклатушка към вратата на склада. Облегна се на нея и притисна с длан раната на ръката си.

Песента заглъхваше в ухото ѝ и тя превключи отново на честотата на Контролния център.

– Колко време мина?

– Трябва да направим нещо...

– Млъквайте – прекъсна събеседниците си Кейт. – Ето ме.

Последва порой ругатни.

След него – няколко кратки възклицания на облекчение.

– Статут? – поинтересува се Беа.

Кейт извади мобилния от джоба си, щракна снимка на кървавата каша на цимента и я прати.

– Боже! – разнесе се отсреща.

– Уха! – зарадва се Лиъм.

– Изглежда фалшиво – отбеляза Тео.

Райли попита неловко:

– Те винаги ли... се разпадат?

Литанията в ухото ѝ беше поредното напомняне, че тези младежи изобщо не би трябвало да са от нейната страна на битката. Имаха си свое приложение, но не бяха като нея. Не и ловци.

– Ами ти, Кейт? – попита Райли. – Ти добре ли си?

Кръвта, просмукала пресеца ѝ, капеше по пръстите ѝ и, честно казано, Кейт се чувстваше малко замаяна, но Райли беше човек – нямаше нужда да му казва истината.

– Екстра съм – обяви тя и приключи обаждането, преди някой отсреща да усети колко е задъхана. Светлинната палка примигна и угасна, потапяйки я обратно в мрак.

Но Кейт нямаше нищо против.

Сега тъмнината беше празна.

Кейт се изкачи по стълбите, ръсейки подире си сиби канки. Тъкмо преполови пътя до апартамента и дръждът плисна отново, така че, при все студа, тя се наслади на намокрянето и позволи на пороя да отмие по-голямата част от черните кървища.

Дори при това положение пак изглеждаше все едно се е сбила с мастилница – и е изгубила.

Стигна до площадката на третия етаж и си отключи.
– Скъпи, у дома ли си?

Не получи отговор, разбира се. Нощуваше в апартамента на Райли – за който плащаха родителите му – докато той „живееше в грях“ с приятеля си Малкълм. Спомни си жилището, каквото го видя за първи път: оголените тухли, картините, огромните мебели, създадени за удобство – и си помисли, че родителите на Райли определено пазаруват по каталог, различен от този на Калъм Харкър.

Никога досега не беше живяла сама.

Училищните спални винаги бяха за по двама съквартиранти, а в Харкър Хол делеше дом с баща си, поне на теория. И със сянката му, Слоун. По онова време смяташе, че

някой ден ще се наслаждава на уединение и на свобода, но се оказа, че самостоятелният живот губи част от очарованието си, когато нямаш друг избор.

Кейт потъпка вълната от самосъжаление, преди да се е надигнала високо, и се насочи към банята, като по пътя смъкваше бронята си. Твърде изискано название за медната мрежа, опъната върху снаряжение за пейнтбол, но интересът на Лиъм към дизайна на грехи и военни игри вършеше работа... през 90 процента от времето. През останалите 10... е, ставаше дума просто за остри нокти и лош късмет.

Кейт улови отражението си в огледалото в банята – влажна и отметната назад руса коса, черни капки кръв по бледите бузи – и срещна собствения си поглед.

– Къде си ти? – промърмори, зачудена как прекарват нощта си другите Кейт в другите си животи. От едно време харесваше идеята, че съществуват различни личности за всеки избор, който направиш или откажеш, и някъде там някоя Кейт не се е връщала в Искреност и не е молила да си тръгва оттам.

И че има и такава, която все още чува и с двете уши и разполага с двама родители вместо с нито един.

Такава, която не беше бягала, не беше убивала, не беше губила всичко.

Къде си ти?

Навремето първият изникнал пред очите ѝ образ щеше да е къщата отвъд Пустошта, с високата трева и откритото отвред небе. Сега ѝ се явяваше лесът отвъд „Колтън“, където тя е с ябълка в ръка и птича песен в ухото, и с опряло гръб към едно дърво момче, което не е истинско.

Кейт пусна гуша и потренири, докато отлепяше последните парчета плат от себе си.

Пара разцъфтя по стъклото и момичето преглътна стона си, когато горещата вода плисна върху разранената ѝ кожа. Облегна се на плочките и се замисли за друг